

Uittreksel uit de minuten berustende ter griffie van het Hof van beroep te Gent.
Het Hof van beroep te Gent, 10e kamer, rechtdoende in correctionele zaken heeft
het volgend arrest geveld :

Tegen dit arrest is er geen
beroep in cassatie aangetekend.
Gent, 17 FEB. 2004
De Griffier-hoofd van dienst.

Not. 66.79.107/92 van het Openbaar Ministerie tegen:

1.Nr. ; installateur verwarming en
sanitair, geboren te op , wonende te ,

2.Nr. bankbediende, geboren
te op , wonende te

Verdacht van : te sinds 26 maart 1982 :

De eerste en de tweede :

Bij inbreuk op artikel 64 van de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedenbouw zoals gecoördineerd door het dekreet van 4 maart 1997 houdende bekrachtiging van het besluit van de Vlaamse regering van 22 oktober 1996 tot wijziging van het besluit van de Vlaamse regering van 24 september 1996 tot coördinatie van de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedenbouw, verschenen in het Belgisch Staatsblad van 15 maart 1997, en bij inbreuk op de artikelen 42 par. I en 66 van voormeld dekreet, door het uitvoeren van werken, het instandhouden ervan of hoe dan ook, de bepalingen van titel II van de wet overtreden te hebben, meer bepaald door het instandhouden van een chalet met daar rond een terras, en een vijver.

De kadastrale omschrijving van het onroerend goed voorwerp van het misdrijf zijnde : ligging : gemeente. straat. nummer of plaatselijke benaming:
te

Aard en oppervlakte :

bos 38a 62ca

bos 77a 53ca

vakan/verb OOa 81ca

Wijk en nummer van het kadaster

En de eigenaars ervan geïdentificeerd zijnde als :

1. _____ installateur verwarming en sanitair, geboren te _____
 op _____ wonende te _____
2. _____ bankbediende, geboren te _____ op _____
 wonende te _____

Bij vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Brugge van 28 december 2001, 15^e kamer, rechtdoende op tegenspraak, werd als volgt beslist:

Verbeterd de dagvaarding als volgt:

" te _____ sinds 26 maart 1982 : artikel 44 §1. 1°, strafbaar gesteld door de artikelen 64, 1°, 2° en 5° lid en 65 van de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en de stedenbouw tot 24 maart 1997, vanaf 25 maart 1997 tot 30 april 2000 bij inbreuk op artikel 42 § 1.1^o, strafbaar gesteld door de artikelen 66, 1°, 2° en 5° lid en 68 van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996 (B. S. 15 maart 1997), door het uitvoeren van merken, het instandhouden ervan, door het verkavelen van grondeigendommen of hoe dan ook, inbreuk te hebben gemaakt op de voorschriften der bijzondere plannen van aanleg, op de bepalingen van de titels II en II of op die van verordeningen, vastgesteld ter uitvoering van titel III en van het eerste hoofdstuk van titel IV van voormelde wet, respectievelijk decreet, vanaf 1 mei 2000 een inbreuk uitmakende op artikel 99 § 1.1^o, strafbaar gesteld door de artikelen 146 eerste lid, 1° en 6°, 147 en 149 van het decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening van 18 mei 1999 (B.S. 8 juni 1999) zoals gewijzigd bij decreten van 28 september 1999 (B.S. 30 september 1999) en 26 april 2000 (B.S. 29 april 2000), meer bepaald door het instandhouden van een chalet met daarrond een terras en een vijver".

Verklaart de tenlastelegging niet bewezen voor wat de vijver en het perceelnummer _____ betreft en spreekt de gedaagden vrij voor wat dit onderdeel van de tenlastelegging betreft.

Verklaart de tenlastelegging voor het overige in hoofde van de beide gedaagden bewezen en,

Veroordeelt _____ tot een geldboete van ZESENTWINTIG FRANK.

Veroordeelt _____ tot een geldboete van ZESENTWINTIG FRANK.

Zegt dat bij toepassing van artikel I der wet van 5 maart 1952, zoals gewijzigd door de wet van ondermeer, 22 december 1989, 20 juli 1991, 26 juni 1992 en 24 december 1993 voormelde geldboeten met negentienhonderd negentig opdecimen verhoogd worden en aldus respectievelijk gebracht worden op vijf duizend tweehonderd frank.

Beveelt dat, bij gebrek aan betaling binnen de door de wet bepaalde tijd, voormelde geldboeten zullen mogen vervangen worden door een gevangenisstraf van respectievelijk acht dagen.

Verwijst de veroordeelden *solidair* tot het betalen van de kosten van het geding, in zijn geheel begroot op 4.423.- frank, kosten die het gevolg zijn van de door hen gepleegde feiten.

Verwijst de veroordeelden tevens tot het betalen van elk een vergoeding van respectievelijk 1.000 frank, zoals bepaald bij artikel 1 van het K.B. dd. 29 juli 1992, in uitvoering van artikel 71 van de wet van 28 juli 1992, zoals gewijzigd door artikel 1 K.B. dd. 23 december 1993.

Verplicht de veroordeelden daarenboven om boven de correctionele hoofdstraf elk een bedrag van respectievelijk tien frank x 200 = 2.000 frank te betalen bij wijze van bijdrage tot de financiering van het Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden (artikelen 28 en 29 van de wet van 1 augustus 1985, in werking getreden door het K.B. van 18 december 1986, B.S. 20 februari 1987, gewijzigd door de artikelen 1, 2° en 3 van de wet van 24 december 1993).

Beveelt iedere veroordeelde over te gaan tot het herstel van de plaats te ten kadaster gekend onder
in de vorige staat, meer bepaald de afbraak van de chalet en het terras, inbegrepen alle funderingen, verhardingen, putten en leidingen, de verwijdering van alle afbraakmaterialen van het terrein en het herstellen van het maaiveld in de oorspronkelijke toestand, dit alles binnen een termijn van één jaar vanaf de dag waarop onderhavig vonnis in kracht van gewijsde zal treden.

Beveelt dat voor het geval dat het herstel niet werden uitgevoerd binnen voormelde termijn de stedenbouwkundige inspecteur en/of het College van Burgemeester en Schepenen van van ambtswege in de uitvoering ervan kunnen voorzien, overeenkomstig hetgeen is bepaald in artikel 68 § 2 van het voormeld decreet betreffende de ruimtelijke ordening, thans artikel 153 van het voormeld decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening.

Zegt voor recht dat op vordering van de stedenbouwkundige inspecteur en/of het College van Burgemeester en Schepenen van na het verstrijken van de termijn van uitvoering van de herstelmaatregelen door elke veroordeelde een dwangsom zal worden verbeurd van 1.000 frank per dag vertraging in de uitvoering van het herstel.

Zegt voor recht dat de dwangsom zal verbeurd zijn één maand na de betekening van onderhavig vonnis.

Tegen voormeld vonnis werd beroep ingesteld op:

- 11 januari 2002 door de beide beklaagden;
- 14 januari 2002 door het Openbaar Ministerie tegen beide beklaagden;

* * *

Het Hof hoorde op de openbare terechtzitting in het Nederlands.

de beklaagden in hun middelen van verdediging, bijgestaan door mr. advocaat aan de balie te

het Openbaar Ministerie in zijn vordering bij monde van Advocaat-generaal.

* * *

1. De beroepen werden tijdig en regelmatig naar de vorm ingesteld. Zij zijn ontvankelijk.

2.1. De kwalificatie van het te last gelegde feit dient als volgt te worden verbeterd:

"te *sinds 26 maart 1982 tot en met 5 oktober 1999,*

bij inbreuk op art. 44 § 1.1° en 2°, strafbaar gesteld door de art. 64, 1°, 2° en 5° lid en 65 van de Wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en de stedenbouw tot 24 maart 1997 en vanaf 25 maart 1997 bij inbreuk op art. 42 § 1.1°, strafbaar gesteld door de art. 66, 1°, 2° en 5° lid en 68 van het Decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996 (B.S. 15 maart 1997), door het uitvoeren van werken, het instandhouden ervan, door het verkavelen van grondeigendommen of hoe dan ook, inbreuk te hebben gemaakt op de voorschriften der bijzondere plannen van aanleg, op de bepalingen van de titels II en III of op die van verordeningen, vastgesteld ter uitvoering van titel III en van het eerste hoofdstuk van titel IV van voormelde wet, respectievelijk decreet, namelijk door zonder voorafgaande schriftelijke en uitdrukkelijke vergunning van het college van burgemeester en schepenen:

a. te hebben gebouwd, een grond gebruikt voor het plaatsen van één of meer vaste inrichtingen, afgebroken, herbouwd of een bestaande woning verbouwd, instandhoudings- of onderhoudswerken uitgezonderd, ter zake,

het instandhouden van een zonder voorafgaande schriftelijke en uitdrukkelijke vergunning opgericht chalet met daar rond een terras,

b. het reliëf van de bodem aanmerkelijk te hebben gewijzigd, ter zake,

het instandhouden van een zonder voorafgaande schriftelijke en uitdrukkelijke vergunning aangelegde vijver."

Van deze verbetering werd aan de beklaagden ter terechtzitting van het Hof kennis gegeven.

De aldus verbeterde telastlegging heeft, wat de beide onderdelen betreft, betrekking op hetzelfde feit als datgene dat aan de oorspronkelijke dagvaarding ten grondslag ligt.

Het in beide onderdelen van de telastlegging te last gelegde feit maakt thans een inbreuk uit op art.99 § 1. 1° en 4°, strafbaar gesteld door de art.146 eerste lid, 1° en derde lid, 147 en 149 van het Decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening van 18 mei 1999, hierna DORO genoemd.

Het artikel 146, 3° lid DORO, zoals gewijzigd door het Decreet van 4 juni 2003 houdende wijziging van het decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening van 18 mei 1999, wat het handhavingsbeleid betreft, voert een strafuitsluitingsgrond in voor het misdrijf van instandhouden van inbreuken, bedoeld in het eerste lid, 1°, 2°, 3°, 6° en 7°, voorzover de handelingen, werken, wijzigingen of het strijdige gebruik niet gelegen zijn in de ruimtelijk kwetsbare gebieden, voorzover ze geen onaanvaardbare stedenbouwkundige hinder veroorzaken voor de omwonenden of voorzover zij geen ernstige inbreuk vormen op de essentiële stedenbouwkundige voorschriften inzake de bestemming krachtens het ruimtelijke uitvoeringsplan of plan van aanleg.

Ingevolge art.2 lid 2 Sw. wordt een nieuwe wet die een strafuitsluitingsgrond invoert met terugwerkende kracht toegepast, voorzover deze wet niet het onbetwistbaar oogmerk heeft die strafuitsluitingsgrond niet te zien toepassen op de onder de oude wet gepleegde misdrijven. Dit oogmerk blijkt ter zake noch uit de tekst van de wet, noch uit het stelsel van de wet. Uit de parlementaire besprekingen en het tot stand gebrachte gewijzigde handhavingsbeleid volgt integendeel dat het inzicht van de decreetgever omtrent de strafwaardigheid van het feit is gewijzigd.

Dit impliceert dat de strafsanctie voor het te last gelegde instandhouden niet geldt voorzover de in de beide onderdelen van de telastlegging genoemde handelingen en werken niet gelegen zijn in de ruimtelijk kwetsbare gebieden, voorzover ze geen onaanvaardbare stedenbouwkundige hinder veroorzaken voor de omwonenden of voorzover zij geen ernstige inbreuk vormen op de essentiële stedenbouwkundige voorschriften inzake de bestemming krachtens het ruimtelijke uitvoeringsplan of plan van aanleg.

2.2. In de aanduiding in de oorspronkelijke dagvaarding van het onroerend goed waarop het chalet met terras en de vijver werden in stand gehouden wordt ten onrechte verwezen naar het perceel

enkel de verwijzing naar de percelen
is correct.

3.1. Gelet op de gegevens van het vooronderzoek en de behandeling op de terechtzitting van het Hof is de telastlegging, zoals hiervoor onder 2.1 nader omschreven, lastens de beide beklagde bewezen.

3.2. Ten onrechte stelt de eerste beklagde dat de regel "non bis in idem", zich ertegen zou verzetten dat hij zou worden veroordeeld voor het hem thans te last gelegde misdrijf. Er is immers geen sprake van een tweede strafrechtelijke vervolging voor hetzelfde feit.

Bij vonnis van 25 maart 1982 van de correctionele rechtbank te Brugge, dat kracht van gewijsde heeft (stuk 27), werd de eerste beklagde veroordeeld om:

"te sedert juni 1976 tot op heden, 4.1.1982:

Bij inbreuk op art. 64 van de wet van 29.3.1962, gewijzigd bij art. 20 van de wet van 22.12.1970, door het uitvoeren van werken, het in stand houden ervan, door het verkavelen van grondeigendommen of hoe dan ook, de bepalingen van titel II van de wet van 29.3.1962 overtreden te hebben, nl. (art. 44 § 1 ibid), zonder voorafgaande schriftelijke en uitdrukkelijke vergunning van het college van burgemeester en schepenen: gebouwd, een grond gebruikt te hebben voor het plaatsen van een of meer vaste inrichtingen of een bestaande woning afgebroken, herbouwd of verbouwd te hebben: ontbost of het reliëf van de bodem aanmerkelijk gewijzigd te hebben nl. een zomerhuisje van ongeveer 8 m x 8 m, hoogte 2,20 m x 3,40 m en een visput van rond de 12 m x 25 m te hebben opgericht en aangelegd."

Het "oprichten" en "aanleggen", dit is het uitvoeren van de werken, en het instandhouden ervan zijn onderscheiden feitelijke gedragingen. Ten onrechte wil de eerste beklagde doen aannemen dat het misdrijf waarvoor hij bij voormeld vonnis werd veroordeeld het instandhouden van het "zomerhuisje" en de "visput" omvatte. Het Hof zou dit niet kunnen zonder het gezag van het strafrechtelijk gewijsde te miskennen. De eerder beoordeelde feitelijke gedraging betreft wel degelijk het oprichten, respectievelijk aanleggen en niet het instandhouden. Het feit dat de op 25 maart 1982 bewezen verklaarde telastlegging het woord "instandhouden" bevat in de aanhaling van de wettelijke omschrijving van het misdrijf doet hieraan geen afbreuk vermits door de vermelding "nl. een zomerhuisje (...) en een visput (...) te hebben opgericht en aangèlegd" de bedoelde feitelijke gedraging werd gespecificeerd. Ook de vermelding van het woord "sedert" in de tijdsbepaling doet hieraan geen afbreuk, nu dit in de gebruikelijke zin van het woord in een tijdsbepaling niets anders is dan een synoniem voor "vanaf". Het gezag van strafrechterlijk gewijsde verzet er zich tegen dat het Hof thans zou onderzoeken of de rechter in zijn vonnis van 25 maart 1982 al dan niet een juiste kwalificatie aan het te last gelegde feit heeft gegeven.

3.3. De tweede beklagde heeft als medebestuurster van de huwgemeenschap haar medewerking verleend aan het schuldig verzuim een einde te stellen aan de wederrechtelijke toestand. Zij voert geenszins aan ook maar iets te hebben ondernomen om dit wel te doen. Haar jarenlang stilstaan op dit punt toont aan dat zij er evenzeer als haar echtgenoot voor had gekozen de wederrechtelijke toestand in stand te houden in plaats van al dan niet samen met hem op te treden. Als mede-eigenares van de grond en de zich erop bevindende constructies was zij evenzeer als haar echtgenoot ertoe gehouden een einde te stellen aan de haar bekende wederrechtelijke toestand, en kon zij hiertoe de nodige stappen ondernemen.

3.4. Het gaat wel degelijk om een instandhouden waarop de strafsanctie nog van toepassing is. De in stand gehouden werken zijn immers gelegen in een ruimtelijk kwetsbaar gebied, meer bepaald in natuurgebied (art. 146, 2° en 3° lid DORO). Uit de veroordeling van 25 maart 1982 blijkt dat de werken te situeren zijn in de periode vanaf juni 1976 tot 4 januari 1982, zodat zij zich uitstrekten na de periode waarop het gewestplan definitief werd (K.B. van 17 december

1979 gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 4 januari 1980). De vraag of het instandhouden strafbaar is wanneer op het ogenblik van het plegen van het zogenaamd primair misdrijf (het wederrechtelijk uitvoeren van de werken) het goed bij gebrek aan goedgekeurd en gepubliceerd gewestplan (nog) niet gelegen is in een ruimtelijk kwetsbaar gebied, stelt zich derhalve ter zake niet.

3.5. De stedenbouwwet en het coördinatiedecreet bevatten geen aanduiding nopens het moreel element, zodat het bewust en vrijwillig handelen, ter zake het verzuim om aan de wederrechtelijke toestand een einde te stellen, van de beklagden volstaat. Het bestaan van een schulditsluitingsgrond, zoals overmacht of onoverkomelijke dwaling, of van een rechtvaardigingsgrond, zoals noodtoestand, maken zij geenszins geloofwaardig.

Door het instandhouden van het wederrechtelijk opgerichte chalet (zogenaamd zomerhuisje) met terras en de wederrechtelijk aangelegde vijver (zogenaamde visput), in weerwil van een aan de eerste beklagde gegeven bevel tot herstel van de plaats in de vorige toestand, handelden de beklagden in strijd met wat een normaal zorgvuldige en vooruitziende persoon, geplaatst in dezelfde feitelijke omstandigheden zou hebben gedaan.

4.1. De feiten die aan de onderdelen a en b van de telastlegging ten grondslag liggen zijn in hoofde van elke beklagde de uiting van éénzelfde strafbare gedraging en maken voor ieder van hen slechts één misdrijf uit.

In hoofde van de eerste beklagde is er geen eenheid van opzet tussen de feiten die aan de thans bewezen verklaarde onderdelen a en b van de telastlegging ten grondslag liggen, die zich situeren na het vonnis van 25 maart 1982, en de feiten waarvoor hij bij dit laatste vonnis werd veroordeeld. Het opzet om strafbare instandhouding te plegen vloeit overigens niet noodzakelijk voort uit het opzet om de illegale werken uit te voeren.

4.2. De straf thans voor het misdrijf bepaald verschilt van die welke ten tijde van het misdrijf was bepaald. Gelet op hetgeen is voorgeschreven in art.2, al.2 van het Strafwetboek past het Hof de minst zware straf toe, zijnde deze bepaald in voormeld coördinatiedecreet betreffende de ruimtelijke ordening van 22 oktober 1996.

De beide beklagden hebben wetens en willens jarenlang, meer bepaald in de periode vermeld in de bewezen verklaarde telastlegging, verzuimd aan een manifest wederrechtelijk tot stand gebrachte toestand een einde te stellen.

Het belang van de gemeenschap bij de naleving van de voorschriften die een goede ruimtelijke ordening beogen hebben zij door hun schuldig verzuim al die tijd, in schaars natuurgebied, ten onrechte ondergeschikt gemaakt aan hun persoonlijk belangen. Voor de eerste beklagde geldt bovendien dat hij het misdrijf pleegde niettegenstaande hem eerder het rechterlijk bevel was gegeven de plaats in de vorige toestand te herstellen.

Slechts de onderscheiden omvangrijker geldboetes zoals hierna bepaald vormen daarom voor de eerste, respectievelijk de tweede beklagde, een passende bestraffing, van aard hen te doen inzien dat zij zich in de toekomst aan de wettelijke voorschriften ter zake dienen te houden.

4.3. Het Hof houdt bij de bestraffing rekening met het feit dat het misdrijf oorspronkelijk vóór, op en na 31 december 1994 werd gepleegd en vóór 1 januari 2002. De toepassing van artikel 5 van het Decreet van 7 februari 2001 (B.S. 28 december 2001) tot regeling van enkele gevolgen van de invoering van de euro in de Vlaamse regelgeving, in werking getreden op 1 januari 2002, zou een beperkte verhoging van de straf meebrengen. Krachtens de regel van de niet retroactiviteit van de strengere strafwet, uitgedrukt in art.2, 2° lid van het Strafwetboek en art.15.1 van het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten van 19 december 1966 (B.S. 6 juli 1983) mag het Hof deze bepalingen hier dan ook niet toepassen. De geldboete dient te worden vastgesteld overeenkomstig de mildere strafwet van toepassing op het tijdstip van de feiten. Zij dient wel te worden uitgedrukt in euro door verhoging van het bedrag met 1990 opdecimes, deling door 40,3399 (E.G. Verordening nr.974/98 van de Raad van 3 mei 1998 en de door de Raad in E.G. Verordening 2866/98 van 31 december 1998 vastgestelde omrekeningskoersen) en afronding op de tweede decimaal (art.5 E.G. Verordening nr. 1103/97 van de Raad van 17 juni 1997 en art.3 Wet van 30 oktober 1998 betreffende de euro).

De bijdrage tot financiering van het Bijzonder Fonds tot Hulp aan de Slachtoffers van Opzettelijke Gewelddaden, als bepaald in art.29 van de Wet van 1 augustus 1985 houdende fiscale bepalingen, dient krachtens voormelde artikelen 2 en 4, 1° lid van de Wet van 26 juni 2000 te worden bepaald op € 10, te vermeerderen met 40 opdecimes tot € 50, ongeacht de datum van de bewezen verklaarde feiten; deze bijdrage heeft een eigen aard en is geen straf.

Dit geldt ook voor de vaste vergoeding verschuldigd krachtens de Wet van 1 juni 1849 over de herziening der tarieven van de gerechtskosten in strafzaken, zoals gewijzigd bij art.71 van de Wet van 28 juli 1992 houdende fiscale en andere bepalingen, die in toepassing van art.1 van het K.B. van 11 december 2001 betreffende de invoering van de euro in de regelgeving inzake justitie, dat art.91, 2° lid van het K.B. van 28 december 1950 houdende het algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken wijzigt, € 25 bedraagt.

5.1. De gemachtigde ambtenaar vordert niet alleen in zijn brief van 6 augustus 1993 met bijlage (stukken 13 en 14) het herstel van de plaats in de vorige toestand met betrekking tot het chalet, maar hij "specificeert" zijn vordering in zijn brief van 26 augustus 1998 (stukken 16 en 17) in die zin dat het herstel wordt gevraagd zowel voor het chalet als voor de vijver.

Eens de vordering regelmatig geformuleerd dient het Hof er over te beslissen, nu zij niet werd gewijzigd of ingetrokken. Krachtens artikel 198 DORO zet de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur deze vordering verder.

Het is niet zo dat het Hof de beslissing over de herstellvordering zou moeten opschorten tot wanneer de Hoge Raad voor het Herstelbeleid zal zijn opgericht en/of het huishoudelijk reglement zal zijn goedgekeurd. Artikel 198 bis DORO heeft niet deze draagwijdte. Een vraag tot advies kan immers niet worden gesteld vermits de Hoge Raad nog niet is opgericht. Dergelijke vraag om advies zou in de

gegeven omstandigheden overigens de afhandeling binnen een redelijke termijn van de strafvordering, waartoe de herstellvordering behoort, in het gedrang brengen.

5.2. Tot de herstellvordering werd beslist door de bevoegde instantie met inachtneming van de substantiële vormvoorschriften; het blijkt niet dat zij werd genomen met machtsafwending, machtsoverschrijding of miskenning van enig algemeen beginsel van behoorlijk bestuur; zij strookt met de wet.

Het Hof gaat er vanuit dat het gewijzigde art. 149 DORO niet vereist dat de daarin voorgeschreven inhoudelijke vereisten ook gelden voor het herstel dat vóór de inwerkingtreding van deze bepaling door de gemachtigde ambtenaar werd gevorderd noch dat de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur daartoe zijn vordering moet aanpassen.

Anders dan de beklaagden stellen is de motivering van de oorspronkelijke herstellvordering toereikend door de juridische vaststelling dat het goed gelegen is in natuurgebied en de feitelijke vaststelling dat betrokken constructie en reliëfwijziging daarmee strijdig zijn. Dit standpunt is gesteund op een opvatting over de goede ruimtelijke ordening die geenszins kennelijk onredelijk is.

De toenmalige gemachtigde ambtenaar en de huidige stedenbouwkundige inspecteur dienden de uitsluiting van de keuze voor een andere maatregel niet negatief te motiveren, m.a.w. zij dienen niet te motiveren waarom niet werd/wordt geopteerd voor het uitvoeren van aanpassingswerken of de betaling van een bedrag gelijk aan de meerwaarde die het goed door het misdrijf verkreeg of een combinatie van beide.

Het Hof neemt weliswaar aan dat het gewijzigde artikel 149 § 1, 3° lid DORO niet zonder meer inhoudt dat voor misdrijven, waarvan de eigenaar, zoals ter zake, kan aantonen dat zij werden gepleegd vóór 1 mei 2000, steeds het middel van de meerwaarde moet worden gevorderd wanneer het niet gaat om de in het lid onder 1°, 2° en 3° opgesomde gevallen, maar neemt niettemin met de beklaagden aan dat het zo is dat deze bepaling, gelet op de gebruikte bewoordingen ("kan in principe") in de context van het gewijzigde handhavingsbeleid en in het licht van de parlementaire voorbereiding, slechts zo kan worden begrepen dat, voor misdrijven gepleegd vóór 1 mei 2000, het middel van de meerwaarde de regel is. In deze omstandigheden vereisen de beginselen van behoorlijk bestuur, inzonderheid de motiveringsplicht, dat voor misdrijven gepleegd vóór 1 mei 2000, de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur motiveert waarom het middel van de meerwaarde niet wordt gevorderd, tenware evenwel wanneer, zoals ter zake het geval is, onbetwist vaststaat dat een of meer van de gevallen opgesomd onder 1°, 2°, 3° zich voordoen. Meer bepaald is hier manifest sprake van een zwaarwichtige en – zonder het herstel van de plaats in de vorige toestand – onherstelbare inbreuk op de essentiële stedenbouwkundige voorschriften inzake de planologische bestemming, nu uit de foto's blijkt dat de inbreuk het perceel elke bestemming als natuurgebied ontnemt en het een louter verblijfsrecreatief karakter geeft. De vereiste zwaarwichtigheid en het onherstelbaar karakter van de inbreuk betekenen niet dat het zou moeten gaan om werken of constructies bestemd om "de eeuwen te trotseren".

5.3. Het herstel is nog steeds noodzakelijk om aan de gevolgen van niet misrijn een einde te stellen.

Met de beklaagden neemt het Hof aan dat door de wijziging van de aanhef van art.149 § 1 DORO door het decreet van 4 juni 2003, meer bepaald door de vervanging van de vermelding "Naast de straf beveelt de rechtbank" door de woorden "Naast de straf kan de rechtbank bevelen" de decreetgever de rechter de mogelijkheid heeft gegeven om enige opportuniteitsbeoordeling te maken. Een onredelijke herstellvordering, waarbij het onredelijk karakter niet langer kennelijk hoeft te zijn, kan de rechter afwijzen.

In weerwil van hetgeen de beklaagden aanvoeren om het tegendeel te doen aannemen is het zo dat het herstel aan de beklaagden geen lasten oplegt die in wanverhouding staan tot het voordeel van het herstel voor de goede ruimtelijke ordening. Het Hof houdt hierbij rekening met het feit dat de beklaagden reeds jarenlang de vruchten van het schuldig verzuim hebben genoten, het feit dat er reeds meer dan 20 jaar geleden een rechterlijk bevel tot herstel werd uitgesproken en de hierna verleende termijn om tot het herstel over te gaan enerzijds en anderzijds het feit dat uit het dossier blijkt dat de overheid er wel degelijk voor heeft geijverd om het betrokken natuurgebied, gelegen in de onmiddellijke nabijheid van gebied voor verblijfsrecreatie als zodanig te bewaren c.q. te herstellen door de afbraak te benaastigen van andere in het natuurgebied illegaal opgetrokken constructies. In tegenstelling tot hetgeen de beklaagden stellen is het chalet met terras en aangelegde vijver zoals blijkt uit de foto's niet te vergelijken met een jacht - of vissershut.

Het feit dat het oprichten van het chalet met terras en de aanleg van de vijver reeds dateert van vóór 26 maart 1982 acht het Hof, zelfs rekening gehouden met de gezondheidstoestand van de eerste beklaagde, geen reden om de termijn binnen dewelke het herstel dient te geschieden nog ruimer te bepalen, dan hierna vermeld.

6. De gemachtigde ambtenaar, thans de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur, vordert in zijn brief van 26 augustus 1998 de niet-nakoming van het bevel tot herstel in de vorige toestand te sanctioneren met de verbeurte van een dwangsom.

Uit de bewoordingen van het artikel blijkt niet dat de decreetgever met art.149 § 1 in fine DORO meer heeft willen doen dat de rechtspraak bekrachtigen die aanvaardde dat de gemachtigde ambtenaar/ de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur als partij in de zin van de Benelux-overeenkomst houdende eenvormige wet betreffende de dwangsom de verbeurte van een dwangsom kon vragen voor het geval aan de hoofdveroordeling, het herstel van de plaats in de vorige staat, het uitvoeren van aanpassingswerken of het staken van het strijdig gebruik, niet zou worden voldaan. Uit art.149 § 1 in fine DORO blijkt niet dat hij afbreuk zou hebben willen doen aan het facultatief karakter van de dwangsom of nog aan de bevoegdheid van de rechter de modaliteiten ervan te bepalen. Het Hof gaat er van uit dat voormelde bepaling geen beperking inhoudt ten aanzien van de dwangsomregeling uit de art.1385 bis tot 1385 nonies van het Gerechtelijk Wetboek. Zelfs als zou deze bepaling van het decreet moeten worden uitgelegd als een verplichting voor de rechter een dwangsom op te leggen die strijdig zou zijn met de Benelux-overeenkomst, dan is er reden om op de vraag tot verbeurte

van een dwangsom in te gaan met toepassing van voormelde bepalingen van het Gerechtelijk Wetboek. Het antwoord op de vraag die de beklaagden aan het Benelux Gerechtshof gesteld zouden willen zien is voor een beslissing derhalve niet vereist zodat de vraag niet gesteld hoeft te worden.

Gelet op het jarenlange talmen van de beklaagden in de periode vermeld in de bewezen verklaarde telastlegging om tot het herstel over te gaan wordt immers terecht de verbeurte van een dwangsom gevorderd bij niet naleving van het bevel tot herstel. De hierna uitgesproken modaliteiten vormen de gepaste en – gelet op de houding van de beklaagden in het verleden - noodzakelijke aansporing van de beklaagden om hiertoe zelf over te gaan.

Eveneens gelet op het lange talmen van de beklaagden oordeelt het Hof dat er geen aanleiding is tot het verlenen bij toepassing van art. 1385 bis in fine van het Gerechtelijk Wetboek van een termijn na het verstrijken waarvan de dwangsom pas zal kunnen verbeurd worden.

Op deze gronden,
Het Hof, rechtsprekend op tegenspraak,

gelet op de niet-strijdige wetsbepalingen aangehaald door de eerste rechter en de artikelen hiervoor aangehaald en de artikelen:

65, 66, 100 Strafwetboek,
190, 210, 211 en 211 bis Wetboek van Strafvordering,
24 van de wet van 15 juni 1935,
23 van het KB van 19 december 2003,

beslissend met eenparige stemmen,

ontvangt de beroepen en er ten gronde over oordelend:

wijzigt het bestreden vonnis als volgt:

verbetert de telastlegging zoals hiervoor onder 2.1. vermeld,

veroordeelt de eerste beklaagde voor de onderdelen a en b van de verbeterde telastlegging samen tot een geldboete van (350, verhoogd met 1990 opdecimen, gedeeld door 40,3399=) € 1 735,25 of een vervangende gevangenisstraf van drie maand,

veroordeelt de tweede beklaagde voor de onderdelen a en b van de verbeterde telastlegging samen tot een geldboete van (250, verhoogd met 1990 opdecimen, gedeeld door 40,3399=) € 1 239,47 of een vervangende gevangenisstraf van twee maand,

legt de beklaagden elk de verplichting op een bedrag van € 10, verhoogd met 40 opdecimen, aldus gebracht op € 50, te betalen bij wijze van bijdrage tot de financiering van het fonds tot hulp aan slachtoffers van opzettelijke gewelddaden,

veroordeelt de beklaagden elk tot betaling van de vaste veroeding van € 25.

beveelt aan elke beklagde over te gaan tot het herstel van de plaats te
ten kadaster gekend

in de oorspronkelijke toestand door de afbraak van het chalet, met inbegrip van alle funderingen, verhardingen, putten en leidingen, en de verwijdering van de wijziging van het reliëf van de bodem met herstel van het maaiveld, binnen een termijn van 9 maanden vanaf de dag waarop dit arrest in kracht van gewijsde zal treden,

beveelt dat voor het geval dat de plaats niet in de oorspronkelijke toestand wordt hersteld binnen voormelde termijn de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur en /of het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Wingene van ambtswege in de uitvoering ervan kunnen voorzien, overeenkomstig hetgeen is bepaald in art.153 DORO,

zegt voor recht dat op vordering van de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur door elke veroordeelde een dwangsom zal worden verbeurd van € 50 per dag vertraging, te rekenen vanaf het verstrijken van de termijn van 9 maanden vanaf de dag waarop dit arrest in kracht van gewijsde zal treden, in de nakoming van dit bevel,

veroordeelt de beklagden hoofdelijk tot de kosten in beide aanleggen gemaakt, deze aan de zijde van het Openbaar Ministerie bepaald op € 109,64 in eerste aanleg en op € 72,92 in beroep.

Aldus uitgesproken in openbare terechtzitting van 30 januari 2004;

Aanwezig : raadsheer, wn. Kamervoorzitter,

raadsheer,
raadsheer,

advocaat-generaal,

griffier.

Goedgekeurd doorhaling van o nietige lijn(en) en o nietige woord(en);